

SOSANT 4200 Feltarbeid

Vår 2011

3842 ord

Navn

Diskursen av UN-REDD på Sentral-Sulawesi

I denne feltrapporten vil jeg gi en generell beskrivelse av feltarbeidet mitt og gjøre rede for de data jeg har opparbeidet meg. Den innsikten jeg har etterstrevd har ført til noe avvik i forhold til prosjektbeskrivelsen. Jeg vil gjøre rede for justeringene som har blitt gjort i henhold til den opprinnelige prosjektbeskrivelsen og det jeg erfarte i felt. Videre vil jeg redegjøre for de metodiske strategier jeg har tatt i bruk og gi en diskusjon av analytiske verktøy relatert til hvilke teoretiske innfallsvinkler og problemstillinger som har ligget til grunn for feltarbeidet, for så å vise hvordan de har endret seg og hvilke analytiske muligheter som åpnet seg i ettertid. Mine vurderinger relatert til etiske hensyn vil jeg forsøke å sette lys ved. Avslutningsvis vil jeg gi et foreløpig utkast til masteroppgavens tematikk, analytiske innfallsvinkler og en disposisjon.

Feltarbeid

Mitt feltarbeid er basert på et seks måneders opphold i Indonesia fra januar til juli. Jeg ønsket å studere implementeringen av det internasjonale regnskogsprosjektet UN-REDD og dets pilot-prosjekter på Sentral-Sulawesi. Det var opprinnelig ment at de første pilot-prosjektene skulle settes i gang i januar 2011 mens jeg var på feltarbeid. Disse viste seg å bli forsinket og jeg fikk ikke oppleve noen pilot-prosjekter på indonesisk jord. Jeg fikk derimot oppleve etableringen av en UN-REDD

institusjon på Sulawesi og forberedelsene til de fremtidige pilot-prosjektene. Det medførte at det ble sentralt å innhente helhetlige data om UN-REDD på Sulawesi, hvordan den utspant seg og var blitt formet, forventninger til og kunnskapsnivået om UN-REDD. Med andre ord å studere diskursen av UN-REDD. Jeg ønsket å studere tre ulike felt, et lokalsamfunn, NGO og interaksjonen mellom disse aktørene, som en nøkkel til å forstå prosessen og progresjonen av UN-REDD. Dette var noe jeg fortsatte med, men oppdaget at det var betydningsfullt å studere flere aktører og grupper som var involverte, for å etablere en helhetlig forståelse for situasjonen.

Den første måneden tilbragte jeg på Java og de resterende fem på Sentral-Sulawesi. Fire indonesiske masterstudenter og meg selv skulle gjøre et etnografisk studie av UN-REDD, hvor fire dro til Sentral-Sulawesi og en til Papua. På Java tok jeg et fire ukers språkkurs for å lære meg Bahasa Indonesia parallelt med at jeg ble kjent med de indonesiske masterstudentene og vi møttes jevnlig for å forberede oss på feltarbeidet. Syvende februar startet fire av oss opp feltarbeidet og fløy til Palu på Sentral-Sulawesi.

I slutten av mars dro alle i studentteamet til hver sin landsby for å påbegynne det individuelle feltarbeidet. Jeg bosatte meg omtrent fem timers kjøretur nord for Palu i en kystlandsby som heter Rerang.

Befolkningen var hovedsakelig muslimer, et etnisk mangfoldig med opptil 7 ulike etniske bakgrunner og like mange språk. Kryssetnisk ekteskap var akseptert. Folk levde som bønder, fiskere, i helse- og skolesektoren, butikkvirksomhet, og ofte en kombinasjon av forskjellig arbeidskraft. Jordbruket produserer blant annet ris, mais, kaffe og kopra. Det var under feltarbeidet i landsbyen hvor jeg fikk mulighet til å lære språket på en tilfredsstillende måte. Jeg fikk bo hos høvdingen, med konen hans og deres yngste datter på fire år, og alle var velvillige og tålmodige med meg da jeg skulle lære meg språket.

Metode

Mitt feltarbeid bestod ikke av å være på et fast sted over tid, snarere har feltet og sted vært foranderlig. Jeg har sirkulert og vært i bevegelse og oppsøkt steder jeg anser som fruktbare i henhold til feltarbeidets tematikk. Jeg har til dels gjort et multi-sited (Marcus 1995) feltarbeid, for det første fordi feltet har vært i en by og så i en landsby. For det andre har jeg forsøkt å oppsøke mennesker og beveget meg i ulike rom som har hatt tilknytning til UN-REDD. På den måten varierte de metodiske strategiene ettersom hvor jeg befant meg, hvem jeg var med og om jeg arbeidet individuelt eller med studentteamet. Jeg deler derfor metodedelen i to, del en handler om å arbeide i studentteam og ha by som forskningsfelt. Del to omhandler et individuelt feltarbeid i landsby.

Del I

Den første tiden gikk på å etablere en oversikt og få innblikk over UN-REDD-miljøet i byen. Vi kartla hvem som var de involverte, hvem som visste hva, hvem som gjorde hva og hvem som samarbeidet med hvem. Vi fant ut at de aktuelle var ansatte ved regionale statlige institusjoner, UN-REDD-ansatte både nasjonalt og regionalt, medlemmer i ulike verv relatert til UN-REDD og NGOer. Det var blant annet blitt dannet en komité av akademikere og NGOer som hadde som formål å ”monitor” UN-REDD prosessen.

Vi delte gruppen inn i to for å være mobile, hvorav to og to møtte relevante informanter, eller at alle fire dro samlet til et møte. I situasjoner hvor vi delte gruppen i to, møttes vi senere på dagen og ga hverandre sammendrag av møtene. Når det gjaldt å samle data undersøkte vi forhistorie, ideologi, ansattes utdanning, deres arbeidsmetoder og erfaringer fra tilsvarende utviklingsprosjekter og forventninger til UN-REDD. Vi ”hang out” på kontorene, deltok på møter, seminarer, workshops og besøkte informanter spontant eller etter avtale.

I forkant av reisen til Palu hadde Regnskogsfondet tipset oss om en UN-REDD workshop som ville begynne kort tid etter vår ankomst. Vi kontaktet de ansvarlige for arrangementet og spurte om å få delta. Workshopen var beslektet med ”monitor” tiltaket og ville samle NGOer

som var interesserte i UN-REDD og ønsket å engasjere seg. Workshopen førte til at vi havnet midt i kjernen av NGO-miljøet og store deler av UN-REDD-nettverket på Sulawesi. Vi ble kjent med deltagerne som hovedsakelig kom fra Sulawesi og fikk kjennskap til forventninger, ytringer og erfaringer vedrørende UN-REDD, og mange av deltagerne forble våre informanter under feltarbeidet. Jeg ble overrasket over det høye kunnskapsnivået og meningene om UN-REDD blant deltagerne på workshopen. Senere forsto jeg at Regnskogsfondet har vært en støttespiller og bidragsyter til utviklingen av engasjementet.

Å være en del av en samarbeidsgruppe ga følger for den dataen jeg samlet inn. Jeg var fersk i språket, kulturen og landet, mens de javanesiske masterstudenter kjente til de sosiale og kulturelle kodene. Samtaler og intervjuer fikk derfor et språklig avansert preg, noe som gjorde det tidvis utfordrende å forstå samtalekonteksten. Møtet med informantene ville antagelig blitt annerledes hvis jeg skulle ha oppsøkt informantene alene. Da kunne jeg i perioder ha vært avhengig å bruke tolk eller så ville spørsmålene vært enklere og gjøre at jeg gikk glipp av nødvendig informasjon. Det ble slik at etter et møte måtte de andre i studentteamet oversette eller fortelle hovedtrekkene ved samtalen og svare så godt de kunne på de spørsmålene jeg stod inne med i etterkant av et møte. De hadde allerede vært med å påvirke rommet og på den måten ble det vanskelig for meg å være den mest aktive i gruppen. Mitt

bidrag var heller å observere den menneskelige samhandlingen og lære om den sosiale og kulturelle kodeksen. Alt var helt nytt og ukjent og jeg kunne da trekke frem nye synsvinkler som indoneserne ikke så eller tenkte over selv. Ved å være en del av et studentteam lærte jeg om den indonesiske kulturen da jeg så hvordan studentteamet møtte informanter. Det innebar innholdet og oppbygningen av kommunikasjonen, for eksempel hvor sentralt det var å gi en presentasjon av hver person tilstede under et møte, ikke gå rett på sak men ha en myk oppstart og deretter gå inn i tematikken utover i samtalen.

Jeg erfarte at informasjonen vi fikk var til dels påvirket av vår rolle og posisjon, og at jeg som norsk innebar to forhold- jeg kjente til ansatte i Regnskogsfondet som var samarbeidspartner med en NGO i Palu, hvorav Regnskogsfondet fungerer som penge- og oppdragsgiver. For det andre er Norge en betydningsfull aktør og bidragsyter i UN-REDD-programmet. Jeg opplevde derfor at informantene i oppstarten var noe skeptiske til mitt virke til tross for en tilsynelatende åpenhet. En i en NGO spøkte med at jeg var en spion fra Norge. Strategien i studentteamet var å fremme en profil som ufarlige og lærevillige, noe som fungerte. Informantene myknet opp og ble etterhvert mer avslappet mens vi var tilstede. Jeg fikk omsider et indonesisk navn, Sitti Zahra, noe jeg oppfattet som et tegn på at jeg var blitt godtatt.

Hovedsakelig benyttet jeg meg av uformelle intervjuer og samtaler med

informanter, og ikke strukturerte intervjuer slik prosjektbeskrivelsen betoner. Jeg erfarte raskt at intervju med konkrete spørsmål ikke fungerte for meg enda spørsmålene var åpne og kritikkfrie, fordi jeg opplevde at informanter i utgangspunktet var skeptiske til meg. Det var heller ikke en metode de andre i studentgruppa benyttet seg av. Det stod i fokus å ha en samtale med lavmælt stemning for å etablere tillit til informantene. De andre i studentteamet var ikke redde for å skrive notater åpent foran informanter, jeg gjorde det samme tidvis, når det falt meg naturlig. Etter et intervju skrev jeg ned et sammendrag over det jeg hadde fanget opp av informasjon av både verbal og non-verbal karakter. Slike notater og sammendrag ser jeg som sentrale til det senere analysearbeidet.

Jeg ønsket å fokusere på en NGO for å innhente dybde i dataen, samtidig som det var nødvendig å ha en oversiktlig forståelse over NGO-miljøet. Da jeg hadde lokalisert den NGOen jeg ville studere forsøkte jeg å tilbringe mest mulig tid sammen med medlemmene, ved å oppholde meg på kontoret og delta i aktiviteter både relatert til arbeid og av privat karakter. I perioder overnattet jeg på kontoret deres for å observere de daglige gjøremålene og samhandlingene. Det var en forholdsvis ung og liten NGO, og den eneste aktive NGOen som hadde tilholdssted i fylket som senere ble fylket til min landsby. Jeg traff lederen for NGOen den første uken i Palu og han kunne litt engelsk. Bakgrunnen for valget av NGOen var hovedsakelig at de fremstod som idealistiske og

arbeidsvillige, samt at et av mine kriterier var å velge en NGO som hadde relativt jevnlig kontakt med befolkningen, noe de påsto de hadde. Flere av de eldre og større NGOene hadde tilsynelatende lite kontakt med lokalbefolkningen og opplevdes som en ”kontor-NGO”, som da ville gjøre det vanskelig for meg å studere interaksjonen mellom NGO og lokalsamfunn.

Del II

Før avreise antok jeg at jeg ville bo i en landsby på mellom 50-200 medlemmer, hvorav jeg anså hele landsbyen som et forskningsfelt. Jeg bosatte meg i en landsby på 5000 medlemmer og fant raskt ut at 5000 informanter ble i det meste laget. I landsbyen var det seks underlandsbyer, jeg valgte da å fokusere på underlandsby ”dusun” en og to. Å bo hos en familie skapte tillit mellom meg og menneskene i landsbyen. Snøballmetoden bidro til at jeg ble kjent med flere i ulike omgangskretser. Slik som Jean Briggs (1970) viser kan det være utfordrende å bli integrert inn i et fremmed samfunn hvor forskerrollen og forventningene til rollen som gjest og adoptert familiemedlem kan komme i konflikt. Jeg erfarte selv hvordan min vertsfar hadde forskjellige ideer og meninger om hva som var forventet av meg, særlig fordi jeg etterstrebet muligheten til å få adgang til ulike sosiale og kulturelle grupper som normalt sett var segregert av kjønn og alder. Det falt ikke alltid i god jord særlig fordi jeg var en kvinne, samtidig som

min posisjon åpnet opp nye inngangsporter. Min posisjon som ung vestlig kvinne og muligens fremmed og en som vil lære om samfunnet, ga en mulighet til å sirkulere mellom ulike sosiale settinger enn andre sosiale grupper i landsbyen. I noen tilfeller ble jeg plassert i mannssirkelen i sosiale arrangementer, mens de andre kvinnene forholdt seg til sine sirkler.

I landsbyen følte jeg at jeg ikke trengte å streve for å få innpass eller komme i kontakt med informanter. Alle var stort sett interesserte og nysgjerrige på meg og det var antagelig fordi jeg var det første hvite og vestlige mennesket de hadde sett eller møtt. Det var overveldende å møte den store begeistringen.

I utgangspunktet var planen å dele perioden i landsbyen i to, hvorav den første bestod av å flyte med, lære og observere. Gjennom observasjon og samhandling forsøkte jeg å kartlegge den sosiale, kulturelle, økonomiske, politiske og religiøse situasjonen. Samt få en oversikt over eiendomsrelasjoner knyttet til skog, skogprodukter og landområder. Jeg var interessert i å undersøke lokalbefolkningens interaksjon med skog og natur, hvordan de utnytter og dyrker den, og hvordan det blir organisert i forhold til arbeidsfordeling, eierskap og prinsipper for makt. Jeg var også med mennesker på ulike oppdrag i regnskogsområder, blant annet en skoggruppe etablert under skogdepartementet som hadde som

oppgave å markere grenser til et skog-bevart område og et potensielt UN-REDD-prosjektområde.

For å forstå hvordan mennesker erfarer og forstår sine sosiale liv ble det betydningsfullt for meg å delta i det daglige livet i landsbyen mest mulig. Jeg innhentet data gjennom å delta i arbeid på åkrene, i fiskebåtene, på kontorer, i barnehagen og skolen. Jeg deltok på kvinnelige og mannlige aktiviteter, og deltok og observerte i alle mulige arrangementer i landsbyen, som forberedelsene til og på selve arrangementet, blant annet forlovelses- og bryllupsfest, fødsels- og begravelsesseremoni, koranlesning, musikkøvelse og skoleavslutning. Jeg brukte fotokamera som metode og inngangsport til å starte opp samtaler ut ifra bildene og en måte å bli kjent med folk på. Jeg benyttet meg av ”walk-about” metoden som er en uformell og avslappet måte å samle data på ved at man går med informanter og det gjorde jeg da jeg var med til jordåkrene deres.

I andre del skulle jeg finne frem problemstillingens tematikk og samle inn data rettet mot dette. Jeg fant blant annet ut at UN-REDD var forbeholdt eliten eller en gruppe med mennesker i Palu. Verken fylkesmannen eller høvdingen til min kommune eller landsby kjente til UN-REDD. Jeg måtte vente lengre med å starte opp del to fordi det tok noe tid før folk ble vant til meg og det var viktig å kunne beherske

språket for å kunne stille spørsmål og igjen forstå svarene. Min begrensning var at jeg var fersk i språket og at det var helt sikkert mye jeg ikke fikk med meg i starten. Etersom jeg lærte mer utover perioden og særlig i landsbyen vil jeg anta en mulig begrensning var å forstå språket da de ikke pratet Bahasa Indonesia, men et etnisk språk mellom seg. Stort sett var de flinke til å inkludere meg. Det ble brukt hovedsakelig tre etniske språk i landsbyen, som de fleste kunne beherske.

Relatert til å delta i menneskers aktiviteter var den største utfordringen at mye av oppmerksomheten falt på meg. Jeg ønsket å bli inkludert, samtidig som jeg ønsket å holde en lav profil. Ofte ble jeg sentrum for oppmerksomheten og det var umulig å unngå dette. Jeg måtte lære meg å håndtere det og la det være slik. Jeg tenker i ettertid at posisjonering er betydningsfull uansett hvor du står i ”rommet” og opplevelsen ga lærdom til blant annet samfunnets verdier for eksempel hvor høy sosial verdi det var å behandle meg med respekt siden jeg var en del av høvdingens familie.

Analyse

Min problemstilling var hvordan oppleves gjennomføringen av UN-REDD-prosjekter for lokalbefolkningen og NGO-er på Sentral-Sulawesi? Under oppholdet var jeg bevisst på å ikke glemme

problemstillingen fordi det var en tematikk jeg opplevde som høyst relevant. Det innebar å få en konkret forståelse av hvordan aktører og grupper opplever UN-REDD og dets gjennomføring på lokalt plan, samt få innblikk i den kontinuerlige forståelsen over tid. Endringene i henhold til problemstillingen eller fokus var å inkludere andre samfunnsgrupper som statlige institusjoner og UN-REDD-ansatte eller verv. Dette forstod jeg som nødvendig å sette meg inn i for å kunne ha en helhetlig forståelse for UN-REDD-diskursen på feltarbeid.

I forarbeidet til feltarbeidet var jeg opptatt av teoretiske innfallsvinkler som Tania Lis bidrag i Indonesia, hvorav mye av det etnografiske materiale er hentet fra ulike samfunn i Sentral-Sulawesi og samfunn som er plaget av utfordringer med landsløshet, fattigdom og konflikter. Li gir blant annet et bidrag til tematikken vedrørende utviklingsprosjekter og gir innsikt i folks ideer til natur og landeiendom, noe jeg ser for meg at en videre lesning av Li vil være fruktbart fremover.

Dimensjonen ved gjennomføringen av REDD så jeg i lys av teorier om sosialt liv og teorier om sosiale og kulturelle møter mellom ulike aktører. Erving Goffmans rolleteori (1959) handler om at mennesker skaper seg selv annerledes i ulike kontekster ettersom hva vi ønsker å oppnå. Begrepene ”front stage”, en scene hvor individer presenterer seg selv, og ”back stage” som bak kulissene, er to variabler mennesker veksler

mellom etter hva som er passende for den gitte situasjonskonteksten.

Goffmans rolleteori knyttet jeg opp til begrepet ”green orientalism” av Larry Lohman i Tania Lis artikkel ”Articulating Indigenous Indentity in Indonesia” (2008). Begrepet innebærer ”compells locals to act out assigned roles which they can, at best, only ”twist and subvert” to their own advantage” (Li 2008:354). I den forstand kan ”green orientalism” forstås som en måte å frembringe lokalbefolkningen til å spille ut tildelte roller som de kan forme for egen vinning. I alle bidragene forestilte jeg meg at man kunne se det i lys av ulike aspekter ved møtet og interaksjonen mellom lokalbefolkning og NGO. I henhold til hvordan aktører presenterer seg selv, tar valg, samt samspillet mellom de ulike delene som gir utslag for individers handlingsrom. Med deltagende observasjon tenkte jeg at det var mulig å studere ”backstage” – bak kulissene- hos informanter i kontrast til deres presentasjon av dem selv – scenen. Goffmans rolleteori er noe jeg foreløpig ønsker å bygge videre på og kan munne ut i en analytisk interessant innfallsvinkel for å tydeliggjøre NGO-ens ”backstage” – på kontoret i kontrast til ”front stage” - NGO-ens presentasjon av dem selv for lokalsamfunn.

Jeg inkluderte også sosiale teorier om mennesket som kollektivistisk og relasjonelt, der samhandling handler om en sosial relasjon, og ikke bare et aspekt ved et enkeltmenneske. Jeg trakk frem at i mange ikke-vestlige

samfunn blir selvet oppfattet som summen av de sosiale relasjoner individet inngår i, og at det individualistiske og kollektivistiske eksisterer i samspill og er gjensidig konstituerende (Hylland-Eriksen 1998:67). Jeg brukte relatert til dette Chewong-samfunnet som etnografi for å vise hvordan de verdsatte likhet mellom individer, og opererer med sosiale og kulturelle normer som oppmuntrer til å dele ressurser, fremfor individuell fremgang (Howell og Lillegraven 2006). Jeg opplevde selv en sterk kollektivistisk og solidarisk ånd i min landsby og at en slik tematikk kan knyttes i en videre diskusjon om hvordan et UN-REDD prosjekt kan ta form på lokal plan, i landsbyen.

”Social interface” (1989) av Norman Long var et begrep jeg anså som relevant i forkant av feltarbeidet, og en måte å beskrive møtet mellom UN-REDD og lokalbefolkningen. Jeg anså at et slikt perspektiv ville hjelpe meg med å oppdage det dynamiske og det uforutsette av vekselspillet. Samt vise hvordan mål, interesser og relasjoner kan bli formet av deres møter og samhandling, og hvordan slike vekselspill blir berørt av andre aktører og institusjoner (1989:2). Jeg anså Long som relevant i henhold til sosiale situasjoner mellom lokalsamfunn og NGO og i en situasjon som UN-REDD kan det fremtre ulike universer av verdier og meninger. Jeg inkluderte Anna Tsings begrep ”friction” (2005) en metafor for de ulike og motstridende sosiale interaksjoner som utgjør vår verden. ”Friction” kan forstås som en spenning mellom to parter, men også en indikasjon på et potensielt samarbeid mellom ulike

aktører eller grupper. Både Long og Tsing kan bli nyttig fremover fordi bidragene gir en god ramme for å diskutere videre relasjoner og interaksjon mellom lokalsamfunn og UN-REDD.

Etiske vurderinger

I utføringen av feltarbeid og i utformingen av feltnotater var jeg oppmerksom på min posisjon som forsker. Jeg opplevde ved et informasjons- og diskusjonsseminar i min landsby arrangert av en NGO som spurte meg om jeg kunne delta og forklare til deltagerne hva UN-REDD var fordi de opplevde det utfordrende å forklare hva det var selv. De ga uttrykk for at siden jeg studerte dette måtte jeg være egnet til å forklare hva UN-REDD var til de lokale. Jeg opplevde det problematisk og at det falt i strid med forskerrollen å være en representant for en NGO. Her fikk jeg erfare grensegangen mellom forsker og informantrollen.

Når det gjaldt data hadde jeg adgang til informasjon av privat karakter som kunne sette informanter i en sårbar posisjon. Det ble vesentlig å trå varsomt i beskrivelser av informanter og situasjoner. Jeg informerte informanter om prosjektet mitt i den grad det var mulig, men jeg var klar over at det var et dilemma fordi jeg ønsket ikke at mine informanter skulle være mindre åpne mot meg da det kunne føre til begrensninger av tilgang til data. Jeg måtte derfor trå varsomt i hva jeg utga for å være

mine intensjoner siden ikke alle informanter kjente til UN-REDD. Det var ingen i landsbyen eller i fylket jeg gjorde feltarbeidet i som kjente til UN-REDD. Det var først på slutten av feltarbeidet et fåtall fikk kjennskap til prosjektet under to informasjonsseminarer i landsbyen. I møte med NGOer og statlige- og UN-REDD ansatte som kjente til UN-REDD uttrykte jeg i større grad en direkte interesse til å lære om UN-REDD.

Et foreløpig utkast til masteroppgaven

Problemstillingens tematikk er noe jeg ønsker å arbeide videre med siden jeg under feltarbeidet opplevde at det viste seg å være et ankerpunkt for oppholdet.

Relasjonen mellom involverte aktører blir en nødvendig brikke i forståelsen av REDD-programmet. Det viste seg å være fruktbart å ikke bare studere én gruppe, for eksempel kun NGO-miljøet, som etter mitt syn kunne innsnevre forståelsesrammen eller gitt en annen oppfatning over helheten og relasjoner innad. Min helhetlige forståelse utviklet seg i takt ved å sette meg inn ulike grupper og relasjoner, som jeg vil anta gjorde meg i større stand til å forstå samspillet og samhandlingen på tvers av aktørene. REDD rammer ikke bare én gruppe med mennesker, men berører flere ledd med individer og samfunnsgrupper.

For å forstå hvordan REDD tar form, farge og utvikling blir det sentralt å

se på Indonesia i sin helhet som stat. Ytterligere kjennskap til staten vil gi en pekepinn på forutsetninger og utfordringer UN-REDD vil møte når programmet initierer for første gang. Her kan det være lurt å gå ytterligere i dybden av Tania Lis litteratur, da mye av etnografien er hentet fra Sentral-Sulawesi. Jeg anser David Lewis studie av NGO-er som relevant forskning relatert til mitt videre arbeid. Stikkord som makt, hierarki, korrupsjon og økonomi blir nødvendig å arbeide videre med. Relatert til dette ser jeg det som nødvendig å sette meg ytterligere inn i analytiske innfallsvinkler innenfor politisk, miljø- og utviklingsantropologi.

Disposisjon

En foreløpig disposisjon av masteroppgaven vil inneholde en gjennomgang av Indonesias historie, med fokus på den politiske delen relatert til korrupsjon, erfaringer med bistands- og utviklingsarbeid og politiske avgjørelser på skogforvaltning og natur. Således bringe frem den aktuelle regionens historie i tilsvarende kategori som det øvrige, for så å gi en presentasjon av UN-REDD internasjonalt, i Indonesia og på Sentral-Sulawesi og bringe frem Norges rolle tilknyttet Indonesia og UN-REDD prosjektet. En presentasjon av NGO-miljøet i Indonesia og på Sentral-Sulawesi. Deretter en gjennomgang av lokalsamfunnet som vil lede til en diskusjon om relasjonen mellom involverte og forutsetningene for UN-REDD i Indonesia.

Litteraturliste

Briggs, Jean (1970): "Kapluna Daughter", i (Red.) Golde, Peggy. *Women in the Field. Anthropological Experiences*. Aldine Publishing Company. ss. 19-44.

Goffman, Erving (1959): "The Presentation of Self in Everyday Life". Published by Doubleday.

Howell, Signe og Anja Lillegraven (2006): "Cash, Culture and Social Change: Why don't Chewong become entrepreneurs?". ss. 1-22.

Eriksen, Thomas Hylland (1998): *Små steder – Store spørsmål: Innføring i Sosialantropologi*. 2. utgave. Universitetsforlaget: Oslo.

Li, Tania Murray (2007): *The Will to Improve: Governmentality, Development, and the Practice of Politics*. Duke University Press. ss. 1-374.

Li, Tania Murray (2008): Ch: 18. "Articulating Indigenous Identity in Indonesia: Resource Politics and the Tribal Slot", i (Red.) Dove, Michael R. Og Carol Carpenter. *Environmental Anthropology: A Historical Reader*. Blackwell Publishing. ss. 340-362.

Long, Norman (1989): *Encounters at the interface. A perspective on social discontinuities in rural development*. Agricultural University Wageningen.

Marcus, George E. (1995): "Ethnography in/of the World System. The Emergence of Multi-Sited Ethnography" i *Annual Review of Anthropology*. Vol. 24. ss. 95-117.

Tsing Anna L. (2005): *Friction: An Etnography of Global Connection*. Princeton University Press. ss. 1-321.